

1

Barbara staarde dokter Brunner ontzet aan. De psychiater had net voor een volle rechtszaal gezegd dat hij na zijn psychologisch onderzoek van mening was dat Barbara von Heidenberg tot alles in staat was. Zelfs tot moord. Götz had hem zelfs nog proberen om te kopen.

‘Dat is een goede man’, fluisterde Werner tegen Charlotte.

‘Eindelijk heeft iemand de ware aard van die feeks door’, stemde Robert met hem in. De rechter vroeg om stilte in de rechtszaal.

‘Ik dank u voor uw verheldering, dokter Brunner’, zei openbaar aanklager Georg Rosenberg en hij zag er uiterst tevreden uit. ‘Ik heb geen verdere vragen.’ Nu was het de beurt aan Götz Zastrow om de psychiater te ondervragen.

‘Hoe bent u eigenlijk tot de slotsom gekomen dat mijn cliënte in staat is te moorden?’ De advocaat sloeg meteen een heel scherpe toon aan. ‘Is gedachtelezen een van uw beroepsmatige eigenschappen? Of helderziend zijn?’

‘Ik heb uitvoerig met mevrouw Von Heidenberg gepraat’, antwoordde dokter Brunner berustend. ‘Ik heb mijn vragen gebaseerd op louter zakelijke criteria en ik heb de antwoorden op dezelfde manier beoordeeld. Die criteria leggen standaardvragen op, die een objectieve beoordeling van de geestestoestand van de ondervraagde mogelijk maken.’

‘En u hebt er als vakman natuurlijk rekening mee gehouden dat mijn cliënte onder grote druk staat door het proces en daardoor mogelijk afwijkend gedrag vertoont’, zei Götz bits. ‘Waardoor een standaardbeoordeling van haar karakter niet zo vanzelfsprekend is.’

‘Het is mijn beroep om mensen in uitzonderlijke omstandigheden te beoordelen.’ De psychiater liet zich niet zo snel uit het lood slaan. ‘En ik kan alleen maar beklemtonen dat ik zelden iemand heb ontmoet die zo stressbestendig is als mevrouw Von Heidenberg. Toen ze me de gebeurtenissen op de berg beschreef, heeft ze geen vleugje spijt, ontzetting of berouw getoond. Ze was emotioneel heel afstandelijk, om maar niet te zeggen, ijzig.’ Ben sloeg zijn blik neer. Het was vreselijk om zulke uitspraken over je eigen moeder te moeten aanhoren. Het was duidelijk dat de uitspraken van dokter Brunner niet in haar voordeel zouden spelen.

Barbara wierp de psychiater een blik vol haat toe. En ook Götz Zastrow moest zijn uiterste best doen niet te laten merken hoe hij zich ergerde aan deze nederlaag.

André was de wanhoop nabij. Zijn broer Werner geloofde niet dat hij alleen maar met Barbara had samengespannen om Werners leven te redden. Zijn zoon Simon minachtte hem nu hij de waarheid kende. En hij was zijn baan kwijt.

Hij was razend op Götz Zastrow en werkte die woede uit op Cosima. Hij vertelde haar langs zijn neus weg dat Götz haar bedroog met Barbara von Heidenberg. Hij beweerde dat zijn cliënte hem helemaal om de vinger had gewonden. Cosima was al een hele tijd jaloers geweest, maar na de uitspraken van André werd haar vermoeden alleen maar bevestigd.

‘Helaas houd ik nog altijd van hem’, bekende ze zacht.

‘Maar hij houdt niet van jou’, antwoordde André. ‘En hoe sneller je dat beseft...’

‘Wat denk jij wel?!’ onderbrak ze hem boos. ‘Wat weet jij over mijn huwelijk? Jij kent mij nog maar enkele maanden, maar Götz en ik...’ Ze zweeg plotseling. Ze had Philippe Octoir opgemerkt, die net door de lobby liep. ‘Wacht eens even!’ riep ze naar hem. ‘Ik moet u spreken!’

‘Ik geef toe dat ik Philippe graag een mep had verkocht op dat moment.’ Lukas was na zijn gesprek met Philippe Octoir meteen naar Sandra gegaan en hij was helemaal van streek. Octoir had hem namelijk rechtuit gezegd dat hij verliefd was op Sandra. Sandra kon het zich gewoonweg niet voorstellen.

‘Philippe en ik komen goed met elkaar overeen’, zei ze. ‘Meer is er niet aan de hand.’

‘Van jouw kant misschien niet.’ Octoir dacht daar duidelijk anders over.

‘En maakt dat wat uit?’ vroeg ze. ‘Ik houd van jou en ik maak hem dat ook duidelijk bij elke gelegenheid die ik krijg.’ Wat Philippe dacht, maakte niets uit.

‘Ik twijfel ook geen seconde aan jou’, zei Lukas. ‘Maar ik vertrouw die kerel voor geen cent. Wat wil hij van mij? Van ons?’

‘Hij wil samen met ons een ecohotel uit de grond stampen’, zei ze. ‘En dat in een prachtige streek.’

‘Misschien jent hij me omdat ik aan het project twijfel?’ zei Lukas nadenkend. ‘Nu ik zijn blufpraatje doorheb? Misschien was het ook een late poging om wraak te nemen?’

Om alles wat er de afgelopen jaren was misgelopen tussen hem en Philippe.

‘Wat hij ook wil, mij krijgt hij in geen geval’, besloot Sandra vastberaden.

Cosima sleepte Philippe Octoir tegen zijn zin mee naar het terras van het hotel.

‘U pakt meteen uw koffers en verdwijnt hier!’ viel ze woedend tegen hem uit.

‘Ik zou graag weten waarom u zo tegen me tekeergaat?’ reageerde hij gelaten.

‘Hoe durft u dat nog te vragen!’ Ze lachte verbitterd. ‘U verleent me een... dienst, zullen we zeggen, ik betaal u daar rijkelijk voor en vervolgens beweert u dat ik u heb omgekocht.’

‘Was dat dan niet het geval?’ vroeg hij. ‘Ik moest klacht indienen tegen uw zoon, mijn vriend. Omdat u hem schade wilde toebrengen.’

‘En dan hitst u Lukas ook nog tegen me op!’ ging ze boos voort. Van het ene woord kwam het andere en de ruzie dreigde te escaleren. Plotseling hapte Cosima naar adem en staarde voor zich uit. ‘Markus...’ fluisterde ze ontzet. Toen vielen haar ogen dicht en zakte ze in elkaar. Philippe stond verbijsterd naar haar te kijken. Hij had geen idee wat hij moest doen. Net op dat moment kwam André het terras op en hij besefte meteen wat er aan de hand was. Hij knielde bij Cosima neer en begon dadelijk hartmassage toe te dienen.

‘Bel een ziekenwagen!’ brulde hij tegen Octoir.

Sandra was ontgoocheld door Philippe. Ze had het gevoel gehad dat Octoir een vriendelijke man was die zich echt voor

haar hotelidee leek te interesseren. Maar waarom daagde hij Lukas dan uit door te beweren dat hij verliefd was op Sandra? Als dat inderdaad zo was, waarom zei hij het dan niet tegen Sandra zelf in plaats van Lukas zo op stang te jagen? Ze vond het echt heel erg. Ze had zich zo verheugd op het ecohotel. Maar in deze omstandigheden kon ze het maar beter uit haar hoofd zetten. Het zou allemaal veel te ingewikkeld worden.

Even later liep ze Philippe in het park tegen het lijf. Hij was net foto's aan het maken. Ze haalde even diep adem en sprak hem dan aan.

'Jij hebt tegen Lukas gezegd dat je verliefd op me bent', zei ze verwijtend.

'Nou en?' antwoordde hij grijnzend. 'Vind je dat erg dan?'

'Hoe vaak moet ik het je nog zeggen!' zei ze boos. 'Ik houd van Lukas!'

'Dat weet ik', zei hij luchtig.

'Als je dat niet aanvaardt, dan...'

'... kunnen we geen vrienden zijn', vulde hij aan. 'Dat weet ik ook al.'

'Nou?' vroeg ze. 'Is het waar of niet?'

'Ik heb nooit iets in die zin gezegd', zei hij.

'Dus je beweert dat Lukas liegt?' Sandra keek hem woedend aan.

'Of hij heeft het fout begrepen. Daar kan ik in komen. Ik heb geloof ik wel het woord verliefd vermeld.' Sandra verloor stilaan haar geduld. Moest ze dan echt elk woord uit hem trekken? 'Ik heb geloof ik gezegd dat ik goed begrijp dat hij verliefd op je is', loog Philippe. 'Meer niet. Maar goed, als jullie daarover ruzie hebben... Ik kan hier ook

verdwijnen. Dan regelen we alles voor het nieuwe hotel per telefoon en e-mail.’

‘Overdrijf toch niet zo.’ Hij had Sandra alweer voor zich gewonnen. ‘Het komt wel goed als we ons vooral op het project concentreren...’

‘Ik heb net met Philippe gesproken en hem duidelijk gemaakt dat ik niets meer over het thema liefde wil horen’, deelde Sandra haar vriend even later met een glimlachje mee. ‘Toch niet van hem.’ Lukas leek er voor het eerst vrede mee te hebben. Ze wilden allebei geen ruzie meer, ze wilden maar één ding en dat was in alle rust genieten van hun liefde. En plannen smeden voor een toekomst ver weg van het Fürstenhof...

‘Ik voelde mijn hart gewoon stilvallen.’ Cosima was nog altijd van streek door wat haar was overkomen, maar bevond zich nu in de spreekkamer van dokter Michael Niederbühl nadat ze was teruggekeerd uit het ziekenhuis. ‘Ik zag plotseling Markus voor me. Mijn overleden zoon. Het was spookachtig.’ Ze was echt bang. ‘Ben ik gek aan het worden? Of zal ik weldra sterven?’

‘Geen van beide’, zei Michael en nam er de resultaten bij van het onderzoek in het ziekenhuis. ‘U had blijkbaar een plotselinge daling van de hartslag ten gevolge van een hart-ritmestoornis.’ Het was geen hartinfarct geweest, wel een hartstilstand. ‘Als meneer Konopka niet zo snel had gereageerd...’ Zonder de hartmassage had ze kunnen sterven. Als men had gewacht tot de ziekenwagen er was, had de dienstdoend arts haar wel nog kunnen reanimeren, maar waarschijnlijk zou ze dan nu in coma hebben gelegen. ‘We

moeten dit heel ernstig nemen. Ik zou bij u een draagbaar ecg-toestel willen aanbrengen. Zo kunnen we uw hartslag de komende vierentwintig uur nauwgezet in de gaten houden.’ Ze knikte alleen maar.

’s Middags had Michael afgesproken met Rosalie om te gaan dansen. Ze wilden samen een danscursus volgen, maar hadden besloten eerst thuis te oefenen. De arts kon goed dansen. En vroeger, voor Rosalie in coma was geraakt, had Rosalie ook uitstekend kunnen dansen. Nu bewoog ze zich echter onzeker en nerveus.

‘Sinds ik in coma heb gelegen, heb ik het gevoel dat ik geen voeten, maar klompen heb’, klaagde ze.

‘Maak jezelf geen verwijten’, zei hij. ‘Je hebt al grote vorderingen gemaakt. Bij andere comapatiënten duurt het vaak maanden voor ze weer controle krijgen over hun bewegingen.’ Ze glimlachte dankbaar naar hem en genoot de rest van hun dansuurtje duidelijk.

‘Op dit moment is in feite elke dag een geschenk’, stelde ze vast. ‘Want als ik eraan denk dat het toen ook anders had kunnen aflopen...’ Ze kwam een stapje dichterbij hem toe. ‘Als jij er toen niet was, mijn levensredder...’ Hij deed een stap achteruit.

‘Ik ben blij dat ik je heb kunnen helpen’, zei hij. ‘En dat de... moordpoging is mislukt.’ Zo, het was eruit. Rosalie begon meteen te protesteren.

‘Moordpoging? Ik heb geprobeerd zelfmoord te plegen!’ Hij schudde het hoofd. ‘Waarom zou ik liegen? Als iemand mij echt zou hebben proberen te vermoorden, zou ik me nu toch beter beschermen?’

‘Iemand?’ herhaalde hij. ‘We weten allebei maar al te goed wie die “iemand” is.’ Ze dreigde ermee hem eruit te zetten. ‘Waarom vertrouw je me niet?’

‘Moet je dat echt nog vragen?’ snauwde ze.

‘Die poging tot zelfmoord was in werkelijkheid poging tot moord’, zei hij onverstoord. ‘Cosima Saalfeld wilde je doden. Om je aandelen in het Fürstenhof veilig te stellen, om ervoor te zorgen dat Lukas ze zou erven voor je ze zou verkopen.’

‘Hoe kom je daarbij?!’ Rosalies stem sloeg over. Voor hij kon antwoorden, ging ze voort: ‘Ik weet het al... Sandra. Zij heeft je deze idiote theorie verkondigd.’

‘Niemand hoeft me deze theorie te verkondigen, ik heb ogen in mijn hoofd’, zei Michael boos. ‘En ik heb uitstekende oren. Ik ken het verhaal over die armband van Eva Krendlinger. Jij was er honderd procent zeker van dat het de armband van je moordenaar was.’ Rosalie perste koppig haar lippen op elkaar. ‘Toen bleek dat die armband van Cosima Saalfeld was geweest. Ze had hem nog maar pas aan mevrouw Krendlinger geschonken. Toen dat bekend raakte, wilde Cosima halsoverkop naar Venezuela vluchten...’

‘Wat wil je van me?!’ Rosalie keek hem woedend aan.

‘Ik wil niets van jou, maar ik wil je helpen’, zei hij ernstig. ‘En dat geldt ook voor Sandra. We maken ons zorgen om je. Je weet iets over die intrigante vrouw en om een of andere reden wil je haar beschermen.’

‘Ik denk dat je niets van mij maar ook niets voor mij wilt.’ Rosalie was duidelijk gekwetst. ‘Je probeert me gewoon uit te horen over Cosima. Omdat jij iets over haar weet.’ Hij schudde betrappt het hoofd. ‘Maar ik ben het beu om te worden gebruikt door jou en Sandra.’ En ze wees hem de deur.

Toen Götz die avond thuiskwam, hield Cosima hem in de gaten zonder dat hij het merkte. Hij was nog altijd van streek door de getuigenis van de psychiater.

‘Hij deed alsof ze de duivel in eigen persoon is’, zei hij.

‘Je zei toch zelf dat die vrouw over lijken gaat’, bracht Cosima hem in herinnering.

‘Net dat gebrek aan scrupules vind je toch aantrekkelijk’, zei ze. ‘Dat heb je mij in elk geval wijsgemaakt.’ Hij keek verbaasd op en staarde haar onderzoekend aan.

‘Ze kan niet aan je tippen’, zei hij flirtend. Hij ging naast haar op de bank zitten en wilde haar tegen zich aan trekken. Toen pas merkte hij het ecg-toestel op. ‘Wat is dat?’

‘Niederbühl junior wilde zijn artsenuitkunsten weer eens op me uitproberen.’ Ze deed opzettelijk alsof er wat onschuldigs was gebeurd. Ze was er namelijk niet langer zeker van of ze haar man wel kon vertrouwen.

Sinds Robert in het Fürstenhof was, hing er een vreemde sfeer tussen hem en Eva Krendlinger. Aan de ene kant vonden ze elkaar best sympathiek, maar aan de andere kant konden ze het niet nalaten met elkaar te kibbelen en dat zorgde in de keuken steeds opnieuw voor onrust. Robert had Eva nu de opdracht gegeven samen met hem de wijnkelder op te ruimen. Terwijl ze er samen aan het werk waren, vond Eva in een hoekje een heel oude kist.

‘Ik denk dat we dit beter niet weggooiën’, meende ze.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Robert verbaasd.

‘Kom maar eens kijken’, zei ze. ‘Wees maar niet bang dat u uw kostbare sterrenvingertjes vuil zult maken, ik heb het deksel schoongemaakt.’ Hij tilde het deksel van de kist. Daarin lagen vijf oude flessen onder een dikke laag stof. Hij

nam een van de flessen uit de kist en bestudeerde het etiket. Het was beschreven in het Sütterlinhandschrift. Robert en Eva konden het oude handschrift niet ontcijferen.

‘Maar ik gok op schnaps’, zei ze. ‘Of likeur.’ Robert besloot het Hildegard te vragen. Die wist meer af van zulke zaken.

Sandra was ijverig geweest en had een concept uitgewerkt voor het ecohotel in het klooster. Lukas was ervan onder de indruk.

‘Ik heb geprobeerd in mijn ontwerp de bestaande gebouwen te gebruiken en ze in de omgeving te integreren’, legde ze uit. ‘En natuurlijk probeer ik in alle opzichten energie te besparen en ecologisch te werk te gaan.’ Ze had haar ontwerp ook al gemaïld naar iemand van het gemeentebestuur van de gemeente waar het klooster zich bevond. ‘De man toonde meteen interesse.’

‘Dat kan ik me voorstellen’, antwoordde Lukas. Sandra’s concept zat echt goed in elkaar. Ze straalde.

‘We moeten alleen nog een pachtverdrag met de gemeente proberen af te sluiten’, zei ze. Ze vonden het allebei meer dan waarschijnlijk dat ook dat in orde zou komen. Daarna konden ze aan hun ecohotel beginnen...

’s Nachts stond Lukas ongemerkt op, nam Sandra’s concept en verdween. Sandra merkte het pas de volgende ochtend. Ze kon al vermoeden wat hij van plan was. Hij was vast hoogstpersoonlijk naar het Reuzengebergte gereden!

Cosima bedankte André vandaag.

‘Als jij me gisteren niet had geholpen, was ik nu waarschijnlijk dood’, zei ze.

‘Gelukkig herinnerde ik me nog het nodige uit mijn tijd als verpleger in het leger’, zei hij grijnzend. ‘Hoe voel je je nu?’

‘Het gaat goed’, zei ze ontwijkend. ‘Ik zal het nooit vergeten. Je hebt nog wat te goed van me.’

‘Dan heb ik al meteen een verzoek voor je’, zei hij. ‘Mijn referenties... Kun je ervoor zorgen dat die er goed uitzien? Op mijn leeftijd kun je maar beter gedegen referenties hebben, voor je het weet kom je in de goot terecht.’ Ze keek hem nadenkend aan.

‘Hoe ernstig meen je het met dat ontslag?’ vroeg ze.

‘Ik?’ Hij zweeg. ‘Ik meen dat helemaal niet. Maar ik heb geen andere keuze. Mijn lieve broer zal er alles aan doen om me hier te laten verdwijnen.’

‘Hij bezit twintig procent’, zei ze. ‘Hij kan zulke belangrijke beslissingen over de toekomst van ons sterrenrestaurant niet alleen nemen.’

‘Hij zou mijn leven tot een hel maken’, vreesde André.

‘Neem dan vakantie tot hij is uitgeraasd’, raadde ze hem aan. ‘Ik aanvaard je ontslag niet. En ik bezit meer aandelen dan hij.’ Er verscheen een voorzichtig glimlachje op Andrés gezicht. Misschien zag het er toch nog niet zo hopeloos uit als hij dacht. Toen kwam Götz plotseling de kamer binnen.

‘Wat doet u hier?’ vroeg hij bits.

‘Goedemorgen’, antwoordde André overdreven vriendelijk. Götz snauwde hem toe dat hij onmiddellijk moest vertrekken, maar Cosima kwam tussen hen in staan en zei dat het ook haar woning was.

‘Moet jij niet vertrekken?’ vroeg ze zelfingenomen aan haar man. ‘Je cliënte zit vast al vol verlangen te wachten.’

‘Je hebt alweer gelijk, liefje.’ Götz nam zijn nederlaag ironisch op en nam snel afscheid.